
 ANY XVII

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

 NÚM. 777

Any XVIIe!...

Amb aquest número d'avui, LA GRALLA comença l'any dissetè de la seva existència. El comença, hem dit... I hem d'afegir que amb aquest mateix número fineix la vida de la nostra publicació.

Els nostres llegidors ja hauran vist, de dies ha, la minva d'anuncis a les nostres planes. Aquesta minva d'anuncis vol dir minva d'ingressos. I vol dir minva d'independència; condicionament, subordinació.

Tot i això, ens hem esforçat tot aquest temps, perquè la nostra publicació, que va néixer i durant setze anys s'ha mantingut en el localista més agut, fos una arma més al servei del poble en la lluita homèrica contra el feixisme internacional.

Però creiem que l'hora de LA GRALLA ha passat. Els bons companys de «Gràfiques Unificades» prou han refermat llur confiança a la direcció i a tots quants fem LA GRALLA. Els elements directius de la ciutat també ens han ratificat aquesta confiança. I, amb tot, després que els ho agràim sincerament i noblement, ens ha d'ésser permès de retirar-nos. A temps nous, publicacions noves. I homes nous.

La intensa vida sindical que ho abasega tot, farà que altres homes, altres companys més joves i més ardits, esmercin llurs esforços i llur intel·ligència en altres publicacions segurament més a to de l'hora present que no ho era LA GRALLA. Nosaltres creiem que ja hem complert amb el nostre deure. I no volem ésser una nosa. Sobre tot, no volem que, obligats a respondre a certs atacs que es repeteixen i es precisen massa, hi hagués qui podés arribar-se a creure que som nosaltres qui, a casa nostra, debilitem el front únic contra el feixisme.

La nostra decisió és ferma i és sospesada. Podrà satisfer segurament als que formen la Cinquena Columna, no tan invisible com sembla

a Granollers. Trista satisfacció la d'aquesta genteta! Però no els la volem negar ni regatejar. ¿No volien que LA GRALLA desaparegués? Doncs ja poden reposar, perquè han aconseguit el seu propòsit. Aquest és l'últim número de LA GRALLA.

I, ara, deixeu que recordem els amics — amics inoblidables — que han desaparegut en aquests setze anys i que agràim l'ajut dels col·laboradors i l'afecte constant dels nostres conciutadans, dels nostres lectors i subscriptors, que ha estat la força moral i el principal suport en el qual hem recolzat la nostra vida i ens han enfortit en hores de lluita i d'adversitat. A tots els regraciem la bona amistat i la confiança que en nosaltres dipositaren i a la qual tothora ens hem esforçat per correspondre-hi.

En aquest acomiadament nostre, no podem oblidar els bons germans que lluiten als fronts de guerra. Llur esforç i llur heroisme i llur sacrifici ens mereixen tal estima i tal respecte, que les lluites d'aquí ens repugnen com picabaralles indignes dels instants de grandesa que vivim, i és aquesta impressió de petitesa i d'insignificàcia que ens obliga a emmudir.

Així creiem servir l'obra de la Revolució. Així creiem complir — com sempre — el nostre deure. Un altre dia — qui ho sap això? — potser tornarem a la palestra; potser tornarem a fer LA GRALLA. Un altre dia, potser renuarem el nostre idil·li amb la ciutat benamada i podrem tornar a gaudir amb els triomfs de les joves promocions granollerines, per bé que això exaspera els imbècils i incapaces de fer res de gran i de profit. No; no hi renunciem pas a la vida.

Encara tenim il·lusions i esperances, i penssem que ara amb el nostre silenci i altre dia en la forma que sigui, podrem ésser útils a la causa del poble, a la causa de la llibertat, a l'obra magna de la revolució que ens fa albirar noves aurores amb les més belles resplendors que il·luminaran el nou ordre social, més just i més humà, que es precisa a cada instant i que creiem que ha de triomfar per damunt de tot i de tothom.